

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Перш ніж ми почнемо

Привіт! Це я, Кейтлін. Ну знаєш, та чувіха, що розповідає про смерть в інтернеті й на радіо. Чи навіжена тітка, що подарувала тобі на день народження коробку пластивців і портрет Принса в рамочці. Для всіх я різна.

Про що ця книжка?

Тут усе просто. Я збрала найцікавіші запитання про смерть, які колись чула, і відповіла на них. Як бачите, нічого складного тут нема — це вам не в космос літати! (Примітка: хоча ні, про космос є трохи далі, у розділі «Що буде з тілом космонавта, який помер у космосі?»)

Чому мене так часто питають про смерть?

Ну, по-перше, тому що я працюю в похоронній сфері й узагалі полюблюю дивні запитання. За життя встигла попрацювати в крематорії, повчитися на курсах бальзамування, поїздити світом, збираючи погребальні обряди, і, врешті-решт, відкрити власне похоронне бюро. Та й до всього, мене страшенно цікавлять трупи — ви тільки не подумайте собі нічого такого (*нервово хихотіння*).

Я читала лекції про дива смерті в США, Канаді, Європі, Австралії й Новій Зеландії, і завжди найулюбленішою

частиною тих виступів були запитання від слухачів. Це саме вони дають мені змогу з перших уст дізнатися про непідробний інтерес людей до гнилих трупів, проламанних черепів, кістяків, бальзамування, похоронних вогнищ — словом, усієї кухні.

Будь-яке запитання про смерть — уже гарне. Утім, найпровокативніші й найцікавіші завжди ставлять діти (батьки, візьміть до уваги). Коли я ще не практикувала запитань від аудиторії, то уявляла, буцім малеча питатиме про щось невинне, святе й чисте.

Ха! Дзуськи!

Молодняк набагато сміливіший і кмітливіший за старше покоління. Їм не буває незручно від розмов про кишки і кров. А коли якийсь маля навіть і починало із безсмертної душі свого улюбленого папужки, зрештою питання завжди зводилася до того, наскільки швидко тільце улюбленця розкладеться в коробці з-під взуття, яку воно закопало в садку під кленом.

Саме тому всі запитання, зібрані в цій книжці, узято від стовідсотково органічних дітей вільного випасу, без ГМО і консервантів.

Чи не здається мені це
дещо нездоровим?

От що я вам скажу: цікавитися смертю — нормально. Але з віком ми накручуємо собі, начебто це щось «нездорове», «збочене». Смерть лякає нас, тому ми, про всяк випадок, критикуємо кожного, хто виявляє до цих питань бодай найменший інтерес, аби тільки самим не думати про неї.

У цьому й уся біда. Більшість людей «смертельно» неграмотна і тому сильно боїться смерті. Однак дозвольте запевнити, що, коли ви знаєте, чим наповнена пляшка з наклейкою «бальзамічний розчин», що саме робить патологоанатом або що раніше означало слово «катакомби», ви вже вочевидь грамотніші за більшість своїх співсмертних.

Ніде правди діти, смерть когось близького — завжди тяжкий удар. Любимо ми собі людину, а вона раз — і вмерла, і це здається нам чимось страшенно несправедливим. Насильницька чи раптова смерть — це завжди невимовно сумно. Одначе така вже дійсність, і вона не зміниться тільки тому, що нам так заманулося.

Хоч як би ми старалися, сумної суті смерті не змінити, та бодай вивчати її може бути цікаво. Смерть — це біологія, історія, мистецтво і література. Це місток між різними культурами, який єднає цілісіньке людство!

Я вважаю — і багато хто погоджується зі мною, — що, приймаючи смерть як даність, вивчаючи її і ставлячи якомога більше запитань про неї, ми ладні приборкати деякі свої страхи.

То як, чи з'їсть котик мої очі,
коли я помру?

Чудове запитання! З нього й почнімо.